

Суково—Звонци. Оказа се, обаче, че тя е повредена, и ние пжтувахме съ влака до Царибродъ. Щомъ слѣзохме отъ вагона, запжтихме се да разгледаме града. Бѣха изминали вече нѣколко месеца, откакъ Царибродъ се радваше на възвѣрнатата си свобода, но първиятъ възторгъ и задоволство още не бѣха изчезнали. Какъ ни се радваха всички, които ни видѣха! Трупаха се около насъ млади и стари, разпитваха ни и много искаха да останемъ поне единъ день въ тѣхния градъ. Обещахме имъ да дойдемъ други пжтъ. Понеже бързахме, задоволихме се да минемъ презъ главната улица и, наредени въ строй, подъ звуцитѣ на „Ний ще победиме, всички дружно кат' вървиме“, поехме пжтя къмъ манастира.

До село Желюша вървѣхме по хубаво шосе. Това е стариятъ римски пжтъ отъ Виена за Цариградъ презъ София и Пловдивъ. Колко много спомени буди тоя пжтъ! Нѣкога тукъ сж вървѣли гордитѣ легиони на римската империя. Не веднажъ по неговата настилка сж прогърмѣвали колелата на императорска колесница. По тия мѣста сж минали като вихрушка и пълчищата на Атила... Минава време. Закипява пакъ животъ въ Европа. По пжтя отново се занизватъ дълги търговски кERVани, блестящи посолства, а по-късно се задаватъ безчетнитѣ отреди на кръстоносцитѣ. Тукъ, нѣкъде по тоя пжтъ, българскитѣ пратенници срѣщатъ Фридрихъ Барбароса и му предлагатъ помощъ да вземе Цариградъ; по тоя пжтъ се движи всичко, което минава отъ Изтокъ за Западъ и обратно. Всичко минава и отминава, а пжтьтъ е вѣченъ...

Ние вървимъ, а покрай насъ сноватъ непрестанно български и германски военни моторни коли, срещата съ които внася голѣмо въодушевление и радостъ. Викахме ура, махахме съ ржка, съ кърпички и, безъ да усѣтимъ, стигнахме до селото.

При с. Желюша напустнахме долината на р. Ни-